

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. P.
bytem
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 684 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2017, č. j. JMK 128843/2017, sp. zn. S-JMK 104789/2017/OD/No,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2017, č. j. JMK 128843/2017, sp. zn. S-JMK 104789/2017/OD/No (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo s odkazem na ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, ze dne 1. 6. 2017, sp. zn. OD/22463/2016/SK, č. p. 319/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 1. 12. 2016 v 16:30 hod. řídil osobní motorové vozidlo tov. zn., šedé barvy, RZ:, v obci Rajhrad na ulici Masarykova, kde byl zastaven hlídkou OOP Rajhrad, přičemž minimálně z nevědomé nedbalosti nezastavil vozidlo na signál s červeným nápisem „Stůj!“ mimo křižovatku, čímž porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení, přičemž zdůraznil, že byl žalobce na základě plné moci ze dne 22. 12. 2016 původně zastoupen zmocněncem Ing. M. J. Následně však byla plná moc vypovězena, když žalobce dne 24. 1. 2017 zmocnil k zastupování v řízení V. Ř., která následně udělené zmocnění dne 9. 5. 2017 vypověděla. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pak bylo podáno Ing. J., který správnímu orgánu nedoložil plnou moc, která by jej nadále opravňovala k jednání za žalobce. Tento nedostatek podání nebyl odstraněn ani na výzvu žalovaného, jemuž byla ze strany Ing. J. jako podatele doložena pouze již neplatná plná moc ze dne 22. 12. 2016. Proto žalovaný vyzval k doložení zmocnění žalobce, který ovšem nijak nereagoval, přestože byl o procesních důsledcích řádně poučen. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že je odvolání nepřijatelné, protože bylo podáno osobou, která k tomu nebyla oprávněna.

III. Žaloba

3. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nesplňuje formální náležitosti, neboť není ve výroku v souladu se zákonem specifikováno, zda bylo odvolání zamítnuto podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu z důvodu toho, že bylo podáno opožděně, anebo proto, že je nepřijatelné. Tento nedostatek nelze podle žalobce napravit pouze v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí.
4. Kromě toho považoval žalobce za nesprávný postup žalovaného, pokud posoudil odvolání jako nepřijatelné. V tomto kontextu poukázal na skutečnost, že Ing. J. na výzvu žalovaného plnou moc k zastupování obviněného v řízení předložil. Pokud ji žalovaný nepovažoval z důvodu data jejího udělení za dostatečnou, měl následně opětovně vyzvat nikoliv žalobce, ale Ing. J., aby nedostatky podání odstranil. Žalovaný navíc podle názoru žalobce nezdůvodnil, proč nebyla plná moc ze dne 22. 12. 2016 způsobilá prokázat existenci zmocnění Ing. J. k zastupování v odvolacím řízení.

5. Naopak měl být ze strany prvostupňového správního orgánu vyvolán legitimní dojem, že považuje Ing. J. nadále za zmocněnce, pakliže mu až po udělení moci J. doručoval prvostupňové rozhodnutí, což žalovaný nijak nekomentoval. O zmocnění Ing. J. pak svědčila nejen skutečnost, že žalobce v řízení původně zastupoval, ale také to, že podal ve věci odvolání, které následně doplnil o konkrétní důvody. Nad rámec uvedeného žalobce připomněl, že Ing. J. musí být žalovanému znám z úřední činnosti jako osoba vystupující v pozici zmocněnce také v jiných přestupkových řízeních. Z toho důvodu mělo být upřednostněno řešení umožňující přístup žalobce k právní ochraně.
6. Závěrem žaloby pak žalobce a jeho právní zástupce vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejněny na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu. Současně byla požadována naprostá anonymizace rozhodnutí ve věci. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že bylo ve výroku napadeného rozhodnutí spolu s jeho odůvodněním uvedeno, jak a proč bylo s odvoláním naloženo. Pokud se jedná o námitku procesního pochybení, žalovaný k tomu doplnil, že bylo ve výzvě ze dne 31. 7. 2017 sděleno, že byla plná moc paní Ř. vypovězena. Stejně tak byl Ing. J. poučen o tom, jaké mohou nastat procesní následky, pakliže nebude plná moc doložena. Přesto byla žalovanému z jeho strany doručena pouze již neplatná plná moc ze dne 22. 12. 2016, přičemž nebyl tento nedostatek na výzvu odstraněn ani samotným žalobcem jako zmocnitelem. Nad rámec uvedeného žalovaný uvedl, že Ing. J. vystupuje jako zmocněnec ve velkém množství řízení, pročez by si měl být vědom svých práv a povinností. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které připomněl, že bylo odvolání zamítnuto, aniž by současně došlo k potvrzení prvostupňového rozhodnutí. Následně v souladu s argumentací uvedenou v žalobě zdůraznil, že z obsahu výroku napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda bylo rozhodnutí odmítnuto jako opožděné nebo nepřipustné. Podle názoru žalobce nelze po Ing. J. spravedlivě požadovat, aby na základě vágní výzvy žalovaného věděl, že nepostačuje doložení plné moci ze dne 22. 12. 2016. Bez ohledu na tuto skutečnost měl být k odstranění tohoto nedostatku následně vyzván nikoliv žalobce, ale přímo Ing. J. jako podatel odvolání. Správní orgány s ním navíc jednaly jako se zmocněncem žalobce, neboť mu bylo dvakrát doručeno prvostupňové rozhodnutí. Přesto jej žalovaný řádně nevyzval k doložení plné moci ani poté, co své odvolání písemně doplnil o konkrétní odvolací důvody.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

9. Ve vztahu k žalobním námitkám vyplývají ze správního spisu následující skutečnosti. Na základě policejní dokumentace byl vydán prvostupňovým orgánem příkaz ze dne 12. 12. 2016, proti kterému byl Ing. J. podán jménem žalobce na základě plné moci ze dne 22. 12. 2016 odpor. V rámci ústního jednání dne 1. 2. 2017 se však k prvostupňovému správnímu orgánu za žalobce dostavila paní V. Ř., přičemž své zmocnění k zastupování obviněného v řízení doložila plnou mocí udělenou žalobcem

ze dne 24. 1. 2017. Prvostupňovému správnímu orgánu byla poté doručena dne 9. 5. 2017 písemnost, ve které paní Ř. sdělila prvostupňovému orgánu, že své zmocnění ruší.

10. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které bylo doručeno žalobci a Ing. J., který se proti němu blanketně odvolal. Kromě vydání usnesení o stanovení lhůty k doplnění odvolání byl dále Ing. J. přípisem žalovaného ze dne 31. 7. 2017 vyzván, aby existenci zastoupení žalobce doložil, a to s odkazem na skutečnost, že byla plná moc ze dne 22. 12. 2016 zrušena zmocněním paní V. Ř. Na tuto výzvu reagoval Ing. J. způsobem, že žalovanému zaslal kopii plné moci ze dne 22. 12. 2016. Žalovaný poté vyzval přípisem ze dne 10. 8. 2017 k doložení plné moci samotného žalobce, který si zásilku osobně převzal, ale na výzvu nijak nereagoval. Žalovanému následně bylo ze strany Ing. J. doručeno dne 18. 8. 2017 doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
12. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
13. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
14. Žaloba **není důvodná**.
15. Žalobce předně namítal, že výrok napadeného rozhodnutí nesplňuje formální požadavky stanovené zákonem, neboť z něj není patrné, zda bylo odvolání zamítnuto pro opožděnost nebo pro nepřípustnost, protože odkazované ust. § 92 odst. 1 správního řádu připouští obě možnosti.
16. Podle ustanovení § 92 odst. 1 věty první správního řádu platí, že opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. K tomu krajský soud uvádí, že rovněž rozhodnutí odvolacího správního orgánu v přestupkovém řízení musí splňovat obecné požadavky na formulaci výroku ve smyslu ust. § 68 odst. 2 správního řádu, tedy obsahovat mimo jiné odkaz na právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno. Tento požadavek však byl v nyní posuzované věci dodržen, a to také proto, že výslovné upřesnění důvodu zamítnutí odvolání (opožděnost nebo nepřípustnost) ve výroku nemá vliv na otázku právního posouzení a vyřízení věci, přičemž právní hodnocení podaného odvolání bylo v souladu s ust. § 68 odst. 3

správního řádu přezkoumatelně provedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K této žalobní námitce se ostatně krajský soud již v minulosti opakovaně vyjadřoval a nevidí žádný důvod k tomu, aby své dosavadní závěry jakkoliv korigoval (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2018, č. j. 41 A 44/2017-30, a (ze dne 9. 5. 2018, č. j. 41 A 26/2017-28; všechna odkazovaná rozhodnutí Krajského soudu v Brně jsou dostupná na www.nssoud.cz).

17. Dále žalobce namítal, že žalovaný postupoval nesprávně, pokud vydal napadené rozhodnutí, jímž bylo odvolání jako nepřipustné zamítnuto. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že bylo odvolání podáno a následně doplněno Ing. J., který v řízení před prvostupňovým správním orgánem vystupoval jako zmocněnec, bylo mu doručováno rozhodnutí o přestupku a na neurčitou výzvu žalovaného plnou moc k zastupování žalobce předložil. K tomu krajský soud uvádí, že mezi stranami není předmětem sporu, že Ing. J. byl na základě plné moci ze dne 22. 12. 2016 zmocněncem žalobcem, a to až do okamžiku, kdy byla prvostupňovému správnímu orgánu předložena plná moc ze dne 24. 1. 2017 ve prospěch paní Ř. Žalobní námitka naopak směřuje vůči postupu žalovaného při odstranění vad odvolání. Podle ní měl totiž žalovaný opětovně vyzvat k prokázání existence zmocnění Ing. J. jako podatele, nikoliv žalobce, pokud nepovažoval plnou moc ze dne 22. 12. 2016 za dostačující.
18. Krajský soud je stejně jako žalovaný toho názoru, že udělením plné moci paní Ř. dne 24. 1. 2017 původní zmocnění Ing. J. k zastupování obviněného z přestupku zaniklo. Správní řád totiž v ust. § 33 odst. 1 správního řádu stanovuje, že účastník řízení může mít v téže věci současně pouze jednoho zmocněnce. Přestože není problematika zániku plné moci v daném právním předpisu dále komplexně upravena, Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že je v tomto případě možné přiměřeně vycházet z ust. § 28 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), podle kterého platí, že: *„Zvolí-li si účastník jiného zástupce, platí, že tím také vypověděl plnou moc dosavadnímu zástupci.“* (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2012, č. j. 8 As 94/2011-80, a ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 33/2016-36; všechna odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
19. V tomto kontextu dává krajský soud žalobci za pravdu v tom, že mohlo doručení prvostupňového rozhodnutí o přestupku a stanovení lhůty k doplnění odvolání vzbudit u původního zmocněnce žalobce Ing. J. dojem, že jej prvostupňový správní orgán stále považuje za zmocněnce účastníka řízení, přestože jeho zmocnění udělením plné moci paní J. nutně zaniklo. O tom svědčí také skutečnost, že příslušný správní orgán Ing. J. nevyzval k odstranění vad odvolání, resp. předložení plné moci, ale věc přímo postoupil k rozhodnutí žalovanému jako odvolacímu orgánu.
20. Ve vztahu k posouzení žalobních námitek však není tato okolnost relevantní, protože žalovaný Ing. J. k doložení plné moci přípisem ze dne 31. 7. 2017 prokazatelně vyzval, přičemž uvedl důvody, proč má o existenci zmocnění důvodné pochybnosti. Konkrétně poukázal na to, že k zániku plné moci ze dne 22. 12. 2016 došlo v důsledku zmocnění jiné osoby podle ust. § 33 odst. 1 správního řádu. Z toho důvodu nelze podle názoru krajského soudu přisvědčit žalobci v tom, že byla výzva nesrozumitelná, popř. že z ní nebylo patrné, že případné doložení plné moci ze dne 22. 12. 2016 nebude

dostačující. Pokud měl Ing. J. přesto o účelu výzvy jakékoliv pochybnosti, nic mu nebránilo v tom, aby se na žalovaného s žádostí o pomoc s odstraňováním vady podání obrátil, což neučinil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2016, č. j. 2 As 215/2016-34). Na tomto závěru nic nemění ani poukaz žalobce na to, že právní řád nezná zrušení plné moci, takže byla předmětná výzva žalovaného v tomto aspektu nesmyslná. Krajský soud k tomu podotýká, že z okolností věci a podle obsahu předmětné výzvy je třeba z formulace o „zrušení“ plné moci jednoznačně dovodit, že Ing. J. muselo být jasně zřejmé, že po něm žalovaný požaduje aktuální plnou moc k podání odvolání. Jakým konkrétním způsobem zanikl dvoustranný vztah zmocnění mezi V. Ř. a žalobcem není v tomto ohledu podstatné.

21. Krajskému soudu je navíc z úřední činnosti známo, že Ing. J. vystupoval v minulosti jako zmocněnec v řadě přestupkových řízeních, ve kterých byly v rámci procesní strategie používány různé obstrukční praktiky, mezi které lze zařadit také předkládání plné moci k zastupování obviněného z přestupku, která nesplňuje všechny předepsané náležitosti. V tomto ohledu se proto krajský soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že si Ing. J. musel být vědom díky svým dosavadním zkušenostem a odůvodnění výše uvedené výzvy k odstranění vad odvolání toho, že nebude předložení původní plné moci ze dne 22. 12. 2016 považováno k prokázání existence zmocnění za dostačující. Pokud ji žalovanému přesto předložil, aniž by své zmocnění jinak prokázal, vykazuje podle názoru zdejšího soudu takový postup znaky účelovosti, neboť není jeho cílem výkon procesních práv obviněného z přestupku, ale snaha vytvářet uměle procesní vady, které by mohly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Za této situaci již nebylo na místě, aby žalovaný znovu vyzýval Ing. J. k doplnění plné moci k doručenému doplnění odvolání.
22. Nad rámec uvedeného je pak vhodné připomenout, že žalovaný poté, co mu byla ze strany Ing. J. doložena již neplatná plná moc, vyzval k prokázání existence zmocnění samotného žalobce jako zmocnitele, a to přípisem ze dne 10. 8. 2017. Přestože byla výzva žalobci prokazatelně doručena, nijak na ni nereagoval. Teprve následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým bylo odvolání jako nepřípustné (podané neoprávněnou osobou) zamítnuto. Nelze se pak ztotožnit s argumentací žalobce, že měla být opětovná výzva adresována přímo Ing. J. jako podateli. V tomto kontextu krajský soud uvádí, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu má být výzva k odstranění vad podání primárně adresována zmocněnci. Teprve v případě, že nereaguje a je z okolností případu zjevné, že ke zmocnění došlo, má se správní orgán pokusit o odstranění vady ve smyslu absence prokázání zastoupení rovněž kontaktováním samotného účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 1 As 290/2016-33).
23. Přestože Ing. J. na výzvu žalovaného ze dne 31. 7. 2017 reagoval, lze podle názoru krajského soudu výše uvedený právní názor přiměřeně aplikovat v podmínkách posuzované věci, protože zaslání již neplatné plné moci v rozporu s odůvodněním výzvy nelze v případě Ing. J. považovat za reakci odvolatele ve smyslu snahy o doložení existence zastoupení, ale naopak za jednání přinejmenším hraničící se zneužitím práva, způsobilé založit důvodnou pochybnost správních orgánů o existenci vztahu mezi zmocnitelem a zmocněncem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 As 158/2016-28). Žalovaný proto postupoval správně, pokud se po prvním

neúspěšném pokusu o doložení plné moci obrátil přímo na obviněného z přestupku, který však na jeho výzvu nijak nereagoval. V důsledku toto nebyla existence zmocnění Ing. J. řádně prokázána a žalovanému nezbylo, než vydat s odkazem na ust. § 92 odst. 1 správního řádu napadené rozhodnutí, kterým bylo podané odvolání včetně jeho doplnění zamítnuto.

24. Krajský soud pak ve vztahu k nesouhlasu se zveřejňováním osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně souvisejícího požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí, uvádí, že se jedná o již běžnou součást žalob podávaných dotčeným právním zástupcem. Z toho důvodu se zdejší soud pouze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44, ve kterém je k podstatě a nedůvodnosti těchto požadavků uvedeno, že: *„Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“*

VII. Závěr a náklady řízení

25. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně 25. března 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,
v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.